

## Podivuhodný zážitek Artura Hortenwettera

Pan Artur Hortenwetter byl celou svou duší umělec. Od palečků u nohou až po poslední kousek vlasu na jeho pleši byl umělcem. A jakým umělcem... umělcem geniálním, fenomenálním, velkolepým, epickým, minuciózním, všestranným, a jistě by se dalo najít mnoho a mnoho dalších přídavných jmen, jež by bylo možno použít pro popsání povahy páně Hortenwetterova talentu, a stále bychom ani z desetiny neobsáhli celou jeho šíři.

On měl však jeden veliký nedostatek. Byl umělcem nedoceněným. Ačkoliv již od svého útlého dětství děsil toulavé kočky svou hrou na housle, omračoval své profesory českého jazyka příšerností svých slohových prací a způsoboval panické stavy u malířů bytů ukázkami svých fresek, nikdo nedovedl nahlédnout pod pokličku jeho na první pohled rozbouřené mysli a ten talent, jež se tam skrýval, rozvinout.

A tak pan Hortenwetter sedával dlouhé měsíce v zamyšlení ve svém bytě, obklopen svými malbami, svými knihami a svými hudebními nástroji, a přemýšlel... Přemýšlel nad tím, jak málo je uměleckých oborů, v jejichž rámci by dále mohl uvádět svět v němý úžas, jak málo je zde prostoru pro to, by byť jen jediný člověk seznal, jakou brilantní mysl to tento ponurý byt ukrývá, a dal jí prostor vyniknout. Přemýšlel, jak dále pozvednout tento svět a lidi, kteří se v něm den co den dlouhé hodiny kamsi plahočí, a kteří nemají příležitost a možná ani nechtějí pozvednout svůj vkus a strávit alespoň krátkou chvíli v přítomnosti jeho geniálního umění.

Až nakonec dospěl k tomu, že nejlépe tomuto světu prospěje, když začne psát své paměti, aby alespoň po jeho smrti měli lidé možnost pochopit hloubku jeho myšlenek. By nezůstávali dále v té ponuré nevědomosti a povznesli své duše do nebeských výšin krásného umění!

Pozdvihl v rozmáchlém gestu pero, jež před ním leželo na stole, a z šuplete svého masivního dubového stolu vytáhl list papíru. Byl to list čistý, který jen čekal, až se ho pero pana Hortenwettera dotkne a dá jeho existenci smysl. Byl to list, který čekal, až jeho Bůh sestoupí ze svých výšin a uvolí se jej popsat svými geniálními slovy. Byl to list bezcenný a smutný až do toho okamžiku, kdy z pera, tohoto Božího nástroje, ukápla první malá kapička inkoustu, a další a další... až začaly tyto kapičky tvořit souvislá slova a následně věty... byl to list bezcenný do té chvíle, kdy se na něm začala ona Božská slova množit a seskupovat se do úžasně koncipovaných odstavců, jejichž význam daleko předčil všechna literární díla, která kdy poznala tento svět. V tu chvíli to byl list tak neskutečně drahocenný, že se jemu samotného z toho dojetí chtělo začít plakat.

A pan Hortenwetter psal a psal. Ale panečku jak psal! To bylo, jako když krasobruslař vysekne piruetu. Jako když mistr Leonardo namaluje Monu Lisu. To bylo něco tak neskutečně úžasného, že to nelze slovy popsat ani se jeho věrohodnému popisu být jen vzdáleně přiblížit.

Popsal jednu stránku, následovala druhá, třetí, čtvrtá... A s každým slovem, jež tímto nezapomenutelným způsobem zvětšil, dával lidstvu naději, že nezůstane v agonii nevzdělance a kulturního barbara, ale že pozná pravou slast milovníka literatury, až bude tyto řádky jednou číst.

Popsal své dětství, které k němu bylo kruté, leč spravedlivé. Strádal sice často hladu, to je pravda, ale jak kdysi pravil jeden veliký myslitel, umělci přec tvořili svá nejlepší díla, když byli hladoví! Tuto pravdu on již znal, a proto ho prázdnota v jeho žaludku netrápila, ale naopak mu dávala pocit štěstí, že nyní jeho díla budou ještě lepší a ještě geniálnější. Ve svých čtyřech letech (po předchozích dvou letech poctivého hladovění) již dospěl k názoru, že je dostatečně hladový na to, aby mohl stvořit své první, a proto nejlepší dílo. Utíkal tedy ulicemi a za trochu zpěvu si vyžebrał několik málo penny, jež mu umožnily zakoupit si vhodné náčiní malířské a předvést, jak poctivě svou hladovku držel a jak dobrým umělcem nyní bude.

Hodiny, dny, týdny. Tolik času strávil nad svým prvním malířským dílem, jež svou epičností předčí snadno kterýkoliv jiný obraz. Co bylo jeho námětem, dnes již bohužel nevíme, neboť ihned po jeho dokončení jej hlad donutil plátno rozcupovat a sníst, nicméně víme, že se muselo jednat o dílo nejlepší.

Pan Hortenwetter nyní na chvíli povstal. Oči se mu zalily slzami při vzpomínkách na vlastní šťastné dětství, kdy se živil jako malíř pokojů a na svou skývu chleba si vydělával tím, že zamalovával to, co předtím na zdech napáchal. Jak vděční mu tehdy ti lidé byli. Tehdy byl svět ještě dobrý a nezkažený.

Tu však seznal, že není pravý čas oddávat se slabošskému poňukávání, ale je nutno se tomuto skrz naskrz prohnilemu světu postavit čelem a bojovat s jeho ignorancí! A on, jako umělec, to nejlépe zvládne štětcem a perem! A jelikož štětec mu předminulý týden odnesl exekutor, musí použít pero.

Boj to byl náročný, když se ve svých vzletných souvětích snažil popsat šed' svého života, avšak on se nevzdával. Vždy když narazil na některé desetiletí svého života, jež strávil pouhým poposedáváním v křesle a dumáním nad zkažeností lidstva, nevzdal to, jak by jiní jistě zbaběle učinili, ale svědomitě popsal vše, co se tehdy stalo, důkladně rozebral své myšlenkové pochody a celkově učinil tyto pasáže knihy mnohem zajímavějšími, než ve skutečnosti kdy byly v jeho životě.

A tak psal a psal a každé slovo, které vykreslil na papír, vydalo za tisíce stran těch braků, co dnešní společnost čte. Popisoval zde epicky dny, kdy opustil své doupe a byl nucen jít nakoupit a pro dny, kdy byl dokonce donucen vyhledat služeb dentisty, měl speciální kapitoly, v nichž nepředstavitelně fenomenálně líčil, kterak čekal ve frontě a každá tato věta obsahovala tolik životní moudrosti a nadhledu, že by nikdo jiný nebyl schopen to takto geniálně sepsat.

A nyní se již blížil cíli a nyní mohl zahájit svou filipiku, své morální poselství, své kázání ke svým národům, jež hltaly každé slovo, které utrousil, a které s takovou láskou četly o tom, kterak zkažené jsou. A tu zamával perem nad papírem naposledy a nakonec za úplně poslední větu napsal tečku. Byl sám se sebou a se svým dílem spokojen.

Srovnal stránky a pustil se do čtení. A tu to přišlo. Celým tělem mu projelo jakési mrazení a následně urputná bolest na hrudi. Cítil... ano, on cítil, že umírá. Byl čím dál tím slabší, až se v bezmocném výkřiku zhroutil na zem, kde ho o dva týdny později našel domovník.

Neunesl genialitu svého díla a stal se jeho obětí. Nebyl schopen přežít ten náhlý neskutečný záchvat radosti, který u něj nastal, když pročítal řádky, jež tak úžasně sám napsal. Byl sám zasažen do hloubi svého srdce, protože tolik koncentrované krásy na jednom místě člověk prostě nemůže vydržet. A posuďte sami, může lidstvo číst něco tak geniálního, že to ani autor sám neunesé????!!

Já soudím, že NE!

(A proto také domovník svazkem k večeru podpálil, když si vařil kávu před tím novým akčním bijákem, co ho zrovna dávali v televizi, a který mu soused tolik doporučoval!)